

ZGODBE IZ ZALIVA
SV. FLORIJANA

AMFORA

ZGODBA ZA OTROKE

Roman KUKOVIČ

ZGODBE IZ ZALIVA SV.FLORIJANA

DEL - AMFORA

Roman KUKOVIČ

Oblikovanje in tehnična izvedba : Artius d.o.o.

Lektoriranje : Nevenka Ranzinger

Izdala in založila : Založba Artius, Artius d.o.o.

Za založbo : Nevenka Ranzinger

Zagorje ob Savi, 2014

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-93-32(0.034.2)

KUKOVIČ, Roman

Zgodbe iz zaliva sv. Florijana. Del 1, Amfora [Elektronski vir] : zgodba za otroke / Roman Kukovič. - El. knjiga. - Zagorje ob Savi : Artius, 2014

ISBN 978-961-93778-8-8 (pdf)

ISBN 978-961-93778-9-5 (ePub)

276978176

ZALOZBA ARTIUS

Naše E-knjige so dostopne na naši internetni strani :

<http://artius-zalozba.weebly.com/knjigarna-artius.html>

GOSTIŠČE PRI AMFORI

V zvoniku nad zalivom Sv. Florijana je ravno odbilo poldan.

Pod največjo čerjo v zalivu, v gostišču Pri amfori, je morska mačka Štefanija na novo pogrnila koralne, že skoraj temno rdeče mize s čisto novimi, svetlo zelenimi prti iz prosojne, kot pajčevina tanke mrene morskih trav.

In te trave rastejo le v največjih in najtemnejših globinah Adrijanskega morja !

Zelo graciozno in večje je Štefanija plavala med mizami, medtem ko so se od njenih kraljevsko pisanih luskin skozi pergolo iz zeli odbijali od morske gladine v mavrico prelomljeni sončni žarki.

» Sena ! Sena !« je Štefanija preko terase klicala svojo hčerko.

» Ja, mami ! Tu sem !« se je od nekje zaslišal mili glas njene prvorojenke.

» Nikjer in nikoli te ni, ko te kličem ! Ko te zares potrebujem... Neprestano ždiš pred zračnimi mehurčki, se v njih ogleduješ in se ves čas le lišpaš !« se je jezila mama Štefanija.

»Že grem, mami !«

»Le kdo misliš, da bo počistil ovenelo travo in stare alge pred vhodom ?« je bolj sama zase zagodrnjala mama in sedla v enega od nadvse udobnih stolov.

» Moj dragi bratec Lenč, mami... Danes je on na vrsti za čiščenje okolice !« je zagostolela mala morska mačkica Sena in ob tem simpatično pomahala s svojo izjemno košato in barvito repno plavutjo.

» In kje se ta capin skriva ves ljubi dan ?« je hotela vedeti mama, ko je pomislila, da je razvajenega sinčka ta dan videla le bežno, ko je preplavala kuhinjo v gostišču.

» Oh, kje bi le bil, mami ?! V kuhinji vendar ! Spet se baše z rogljički iz morske pene. Kot vedno !« se je zahihitala Sena, ko se je

spomnila Lenča, ki je imel že ves dopoldan usta kot obložena z belo morskno peno.

Videti je bil kot mali, čisto mali mrož.

Mala in ljubka Sena se je ob tem smeje trikrat zavrtela in si z desno sprednjo plavutjo popravila dolge, zelene rumene trepalnice. To je storila kot mimogrede in si ob tem zvedavo ogledovala svojo podobo, ki se zrcalila v velikanskem mehurčku zraka.

»Ti požeruh, ti mali !« se je razhudila mama Štefanija in odplavala k obokanemu vhodu v gostišče.

Mimogrede je še Seni naročila, naj vendar na mize postavi vaze iz lomljenega skrilavca, ki se tako lepo podajo k novim prtom in lampijonom iste barve, ki so viseli izpod stropa in gostišču dajali nekakšno čarobno svetlobo.

»Lenč ! Leeeeenč...« je morski tok odnašal glas mame Štefanije, ko je ta kar se da urno zaplavala v notranjost gostišča.

TA VESELI DAN !

Tistega dne ne za zaliv Sv. Florijana, ne za gostišče Pri amfori ni bil čisto navaden, običajen dan. Prav na ta dan so namreč vsako leto proslavljali obletnico odprtja gostišča in najdbo njihove slovite amfore.

In prav tistega dne naj bi praznovali kar 2.500 let odkar je gostišče že bilo v rodu prednikov mame Štefanije. Ne boste verjeli, a prav toliko let tudi od takrat, ko je na njihovem dvorišču okolico okrasila slovita amfora iz zaliva Sv. Florijana.

Joj, koliko rodov morskih mačk, hobotnic, rakov, školjk, morskih konjičkov, morskih pajkov in zvezd se je Pri amfori že krepčalo z nadvse okusno hrano iz najtemnejših morskih globin in si ob vročih dneh gasilo žejo z vedno hladnimi zračnimi mehurčki.

Zdajšnja lastnica gostišča, morska mačka Štefanija, je bila sila ponosna na to, da bo lahko prav ona pripravila veliko slovesnost in gala praznično večerjo ob tej izjemni priložnosti.

»Poglejte, kar raznaša jo od ponosa ! Važička !« so bile nevoščljive sosedove morske mačke, še najbolj med njimi šivilja Elizabeta.

A Štefanija se nanje ni ozirala.

Že ves teden so potekale natančne in zelo resne priprave za ta dan velike slovesnosti in v shrambi gostišča Pri amfori, v najtemnejši luknji velike čeri, so se vse dni kopičile zaloge skrbno izbranih dobrot.

Vložene morske kumare, nabrane zgolj pri Sončnem rtu, na mrzlem morskem toku ohlajene globokomorske pastetke, ki so bile povrhu vsega polnjene s krhko zeliščno peno, tam so bile tudi različne marmelade iz vršičkov globinskih alg, kruhove kroglice, temno zeleni želeji iz priobalnih rastlinic in trav, in, tega je Štefanija še posebej skrivala, velik raznobarven bombon, ki je skrbno zavit v prozoren papir zagotovo predstavljal največje presenečenje. Bombon je za Štefanijo v morje iz

obale zvalil martinček Sončeslav, ki je sicer stanoval na obali in to na prvi skali in tik nad gostiščem Pri amfori.

Skratka, obetal se je velik, nepozaben dan.

Ne samo za mamu Štefanijo, pač pa za celoten zaliv Sv.

Florijana.

POŠTAR TORBAR PRESENETI Z NOVICO

Ravno je mali Seni uspelo razporediti vse vaze po mizah, ko je iz notranjosti lenobno priplaval njen bratec Lenč, ki je bil še vedno ves popackan od lepljive morske pene. Takoj za njim se je na terasi spet pojavila mama Štefanija, ki je bila še vedno videti zelo huda.

Kaj bi ne bila, saj ji je sinko Lenč pohrustal skoraj polovico kolačkov iz morske pene, ki jih je marljivo pekla skoraj teden dni.

»Požeruh ti mali...« je godrnjala sama pri sebi in gledala mize, ki jih je uredila Sena.

»Bo v redu mami ? Meni se zdi sila lepo !« je v pričakovanju pohvale vprašala Sena in nekajkrat urno zaplavala okrog mame.

»Ja, dragica, lepo je... Zelo lepo !«

Prav takrat je okrog gostišča, zaganjajoč se kot kakšna kobilica, priplaval morski pajek Torbar, ki je v zalivu Sv. Florijana opravljal zelo pomembno in spoštovano delo glavnega zalivskega poštarja.

»Te-le... te-le... te-le... telegram !!!« je jecljal Torbar in se zaganjal ob izvesek nad gostiščem.

Vsi v gostišču so obstali kot vkopani.

»Te-le...te-le...te-le... Telegram za... Za gos..po. Gospo Šte... fa... Štefa... Štefanijo !« je klical Torbar in končno le zadel vhod v gostišče.

Mama Štefanija se je sesedla na najbližji stol in v srebrno zlatem luskinastem naročju stisnila prednji dve plavuti.

»Joj mene, menda ja ni kaj narobe z mojo teto iz Mesečevega zaliva ?!« je zastokala.

»Mogoče pa je zame ! Mogoče me vabijo na snemanje kakšnega novega filma ali vsaj kakšne pomembne reklame za televizijo... Kdo ve !« je pohitela mala Sena in se zapeljivo, kot to zna le ona, zavrtela pod snopom sončnih žarkov, ki so prodirali skozi eno od lukenj v čeri.

»Mogoče, ja...« je lenobno zinil zavaljeni Lenč in povsem brezbrizno legel v enega od stolov.

Ob tem si je še vedno mlaskaje oblizoval morsko peno.

»Nič... Nič... Nič... Nič ta-ke-ga !« je jecljajoč izpihal pajek Torbar in končno umiril svojih šest nog pred eno od miz prav pri vhodu.

»Povej že vendar, Torbar ! Od kod in od kje je telegram !« je bila, čeprav prestrašena, še vedno radovedna mama Štefanija.

» Iz... Iz... Iz Mor-ske-ga...Morskega mu-ze-ja.. Iz... Muzeja... Iz... Fran-ci-je !!!«

»Iz Francije !?« so vzkliknile mama Štefanija in Sena v en glas. Lenč pa se niti zganil ni.

»In iz muzeja? Pa zame ?« se je čudila mama Štefanija.

»Francija... Mmmm, obožujem francosko kuhinjo...« se je končno zdramil tudi Lenč, a se je že hip zatem pogreznil v rahel, a blažen dremež.

»Daj, pokaži že Torbar ! Kaj čakaš ? Razgnalo me bo od radovednosti !« je zastokala mama Štefanija in odplavala do Torbarja.

Torbar je urno stresel vsebino svoje torbe na sredo mize in zagnano, z vsemi svojimi šestimi nogami mrzlično brskal med raznovrstno šaro, ki jo je vedno nosil s seboj.

In tam je bilo vsega in še kaj zraven.

Povratna karta za brzoparnik Red Star Line iz Trsta za New York, ki je bila zelo lepo ohranjena, a na žalost iz leta 1905, tako da se Torbar z njo ne bi mogel več peljati, tudi če bi parnik Red Star Line po kakšnem čudežu še vozil preko širnega oceana.

Potem je bil tam še drobcen ključek za neznano blagajno, ki je imel osem izrezljanih zobkov, pa počena urna številčnica brez kazalcev, rdeča plastična ščipalka za obešanje perila, dva gumba v modni smetanovi in breskovi barvi, mali svetleč novčič, steklenička sirupa proti kašlju in še tuba z balzomom proti razbolelim nogam.

Mala Sena se je seveda najprej zagnala v breskovo obarvan gumb.

»Joj, kako je šik !« je zaklicala.

»Pusti zdaj gumbe in lišp ! Torbar ! Kje je telegram ?« je bila vsa iz sebe mama Štefanija.

»Ni...ni...ni...ni... Te-le...te-le... Telegra-ma !« je jecljal v vse večji zadregi pajek Torbar in si z vsemi šestimi nogami pokrival oči.

»Ni ga ?« je dahnila Sena.

»Kako to misliš, da ga ni ? Kje pa je ?« je onemela mama Štefanija.

»Ne... Ne... Ne vem !« je skrušen priznal poštar Torbar.

MORSKI KONJIČEK FERRARI REŠI TORBARJA

Nekaj minut je pod pergolo v gostišču Pri amfori vladala grobna tišina. Mama Štefanija je sedela na eni strani, Sena na drugi strani, pajek Torbar pa tik ob vratih. Lenč se je že nekaj trenutkov prej prebudil iz dremeža in v splošni zmedu lepo počasi odplaval nazaj v kuhinjo k rogljičkom iz morske pene.

»In kaj bomo sedaj ?« je končno zastokala mama Štefanija.

»Ne... Ne... Ne vem...« je malone jokal poštar Torbar.

»Pojdimo ga iskat ! Kar izginil že ni ! Zagotovo je kje na peščenem dnu ali zataknen za kakšno čer na poti do pošte !« je ugibala Sena.

»Joj... Moj... Te-le... Te-le... Telegram !« je klical ves iz sebe pajek Torbar.

V tistem trenutku pa je okolico stresel hrupen glas.

»Tu je ! Tu je ! Tu je telegram !« je z glasom visoko navitega motorja izza vogala pribrel morski konjiček Ferrari, drugače zelo uspešen zasebni taksist v zalivu Sv. Florijana.

»Oh, Ferrari !« je kliknila Sena in nekajkrat pomežiknila s svojimi dolgimi trepalnicami.

»Tu je telegram ! Torbar, izgubil si ga med potjo, veš ! Ravno sem pri prodajalni školjke Bisernice preizkusil svoje zavore, ko se mi je zataknil za brisalce ! Na, tu je !« je dejal in se sunkovito zaustavil sredi gostišča.

Mama Štefanija je vzela telegram in ga za hip stisnila na prsi.

»Daj, preberi ga, mama ! Hitro ga preberi !« je bila neučakana Sena.

»Pomembno mora biti, če je iz Francije !« je pristavil morski konjiček Ferrari in vsi so odobravajoče prikimali.

» Ferrari bo že moral vedeti ! Od vseh prebivalcev zaliva Sv. Florijana je videl še največ morskih širjav in bil že marsikje !« je dejala Sena in sedla tik ob Ferrarija.

Le malokdo je vedel, da Sena Ferrarija nadvse rada vidi. Še posebno od takrat, ko ji je iz Benetk prinesel robec z motivi tega lepega mesta, ki je na pol potopljeno v morje.

Morska mačka Štefanija je kimala, potem pa je le zbrala pogum in odprla telegram.

Brala je počasi in ob tem so se ji oči čedalje bolj širile. Končno je telegram stisnila na prsi in se zopet sesedla.

»Joj me joj ! Omedlela bom ! Takoj zdaj moram omedleti ! Pomagajte mi !« je dahnila, spustila nekaj mehurčkov zraka, potem pa črno zavila s svojimi drugače povsem belimi očmi z zelenimi zenicami.

»Prinesite ji zraka ! Prinesite ji vendar zraka !« se je začel dreti poštar Torbar, ob tem pa poskakoval na vseh šestih nogah.

Ne sam Torbar, ne kdo drug ni opazil, da je ob tem pozabil tudi jecljati.

» Ferrari ! Lenč ! Hitro ! Mama !« je zavpila tudi Sena in tudi ona nevarno zavila s svojimi lepimi očmi.

»Jaaaa... Kaj je ? Kdo me kliče ?« se je od zadaj oglasil Lenč s polnimi usti morske pene.

» Hitro ! Hitro po doktorja ! Po doktorja !« so klicali drug čez drugega.

DOKTOR RAK ODKRIJE VSEBINO TELEGRAMA

Doktor Rak je pravkar pospravil svoj pribor za šivanje ran, potem ko je malemu leščurju povsem neboleče odstranil nekaj ježevih bodic.

»Doktor ! Doktor Rak !« je zaslišal klice nad svojo ordinacijo.

»Kaj je spet narobe ? Kdo me kliče ? A gori voda ?« je z globokim glasom, ki je odmeval izpod močnega oklepa zarenčal doktor Rak in si z mogočnimi kleščami zavihnil košate brke.

Pomislil je, da z njegovim opoldanskim sprehodom v senci obalnih čeri spet ne bo nič.

»Gospod doktor, gospod doktor...!« je jokaje hlipala mala Sena.

»Pa kaj za eno morsko strelo se dogaja ?!« je spraševal presenečeni doktor, ko je pred vrati ordinacije videl razburjeno Seno, Ferrarija, Lenča in celo Torbarja, ki se je tresel na vseh svojih šestih nogah.

»Mama... Mama je omedlela, doktor... In jaz bom tudi !« je izdabila Sena, ob tem pa iz svojih ljubkih našobljenih ustec spuščala čudno drobne mehurčke.

»Ribe ne omedlijo, ti trapa trapasta ! Nehaj že enkrat brati tiste prismuknjene ljubezenske zgodbe in romane ! Ferrari, daj, zmigaj se in mi mi pomagaj !« je zarobantil doktor Rak in Ferrariju podal svojo nabuhlo zdravniško torbo, brez katere ni šel nikamor.

Ko sta doktor Rak in Ferrari dvignila mamó Štefanijo nazaj na stol, je doktor Rak le modro, a molče prikimal.

»Je kaj hudega ?« je vprašal Ferrari.

»Samo stres ! In pri takšnem stresu pomaga le nov stres !« je učeno pojasnil doktor.

Vsi so stali kot vkopani.

»Sena, prinesi mami nekaj mehurčkov čistega zraka ! Pa ne preveč ! Šilce bo več kot zadosti !«

»Oh, jaz... Jaz... Jaz pa sem mis-lil... Ja, mi-slil, da je... Da je po njej !« je spet jecljal poštar Torbar in se držal za svojo majhno glavo.

»Nič ji ni, nič... Doktor bo vse uredil, tako, da bo lepo in prav ! Ne boj se Torbar !« ga je tolažil Ferrari.

»Ahhh... Če je pa vse dobro in prav, bi pa lahko zdaj kaj prigriznili, mar ne ?« je iz kota lačno pomlaskal Lenč in se napotil v kuhinjo.

»In kaj je našo dobro mamo Štefanijo tako razburilo, da je prišlo do tega ?« jeanimalo doktorja Raka.

»Ta-le... Ta-le... Te-le... Te-le...« je jecljal Torbar.

»Tale telegram !« mu je brž pomagal Ferrari.

Pobral je telegram, ki ga je mama Štefanija izpustila iz rok in ga zataknil v klešče doktorja Raka.

Ta si je nadel velika roževinasta očala in molče bral.

»Kaj pa piše ?« je bil radoveden Ferrari.

Doktor Rak je počasi pogledal drugega za drugim, kot da premišlja ali bi jim novico sploh zaupal.

»Spoštovani ! Obveščamo vas, da bomo danes popoldan kustosi iz Vsemorskega muzeja od vas prevzeli rimsko amforo, ki je v zalivu že od leta 492 pred našim štetjem. Podpis : direktorica muzeja, doktorica zgodovinskih znanosti, morska želva Historica...« je končno prebral doktor Rak, vidno razburjen in ves rdeč v obraz.

PREPLAH ZARADI AMFORE

Doktor Rak je molče srebal temno pivo iz rdečih alg in ves mrk ter pogreznjen sam vase preišljeval.

»Am... Am... Am-fo.... Amfo-ro... Amforo nam bodo vzeli?« je jecljaje ves iz sebe poštar Torbar in bolj skakljaj kot pa plezal iz stene na steno.

»Umiri se vendar Torbar...« ga je okaral doktor Rak.

»Sto in en delfin ! Kaj takega ! In ravno našo amforo hočejo ?« je jezno zaklical Ferrari in napravil dva izredno hitra kroga okrog gostišča.

Mama Štefanija, ki je počasi prišla do zavesti in končno tudi doumela kaj se sploh dogaja, je v svojem kotu le tiho jokala.

»Tega nam vendar ne morejo storiti ! In ravno danes, na 2.500 letnico odkar je amfora tukaj, pri nas.... Le kaj bi rekli moji predniki ? Moj ubogi oče, pa ded, pa praded in prapraded in... Joj mene !« je ihtela vsa v solzah.

Mama Štefanija je vstala, se spet nevarno zamajala, a potem le mirno odplavala do roba terase, od koder je bil čudovit razgled na ves zaliv Sv. Florijana.

Tam je, sredi gredice čudovitih alg, iz peščenega dna gledala velika amfora. Vaza, ki je tjakaj prišla iz kdo ve katere rimske galeje, je bila obraščena z mehkim puhom morskega maha, kar ji je dajalo še posebej pomemben videz.

Prav na dnu zaliva Sv. Florijana je amfora pred davnimi leti končala svojo neslavno pot v Trakijo, Egipt ali nekam v Jonsko morje. Ko se je galeja potopila, so šle na dno tudi amfore, napolnjene z žitom, vinom ali oljčnim oljem. In potem so te amfore za vedno ostale na dnu morja in skrbno čuvale svojo zgodbo iz površja.

»Joj, pa tako lepo sem uredila cvetlično gredo okrog nje... Zadnji obiskovalci so bili nadvse navdušeni ! Vsi so se hoteli fotografirati ob naši amfori in na mojem cvetličnem vrtu ! Prav vsi !« je stokala mama Štefanija.

Res, okolica je bila pospravljena in čista. Štefanija in Sena sta namreč ravno tisto jutro s svojimi košatimi repki pometli od vodnih tokov

nanošen pesek in očistili vrat amfore nadležnega mahu in drobnih malih alg, ki so iskale sence v prijaznem hladu stare posode.

»Če nam odnesejo amforo, nihče več ne bo hotel priti v moje gostišče !« je zastokala Štefanija.

»In moja taksi služba ? Koga bom pa vozil, če ne turistov, ki pridejo na ogled amfore !« se je razburil tudi Ferrari.

»In turistična vodička, morska zvezda Pandora ! Le komu bo imela kaj pokazati s svojimi šestimi kraki, če ne turistom, ki pa jih zanima le naša amfora !« je dodala Sena in si prislužila mamino pohvalno kimanje.

In potem se je z vseh strani usul pravi plaz očitkov.

»Školjka Bisernica ! Svojo prodajalno biserov lahko kar takoj zapre ! Nikogar več ne bo, da bi kupoval pri njej, če ne bo amfore in turistov, ki bi jo hodili občudovat !«

»In naši marljivi morski polžki ! Zaman so zgradili čisto novo turistično naselje na vzhodni strani zaliva ! Sto petdeset apartmajev ! Pa vse zaman !«

»Pa ti doktor Rak ? Komu boš operiral slepič ali pa nadležna kurja očesa ? Nam si že tako vse izrezal. Če ne bo amfore, ne bo turistov in ostal boš brez dela !« je malone nevoščljivo navrgla mama Štefanija in vsi, celo pajek Torbar, so ji s kimanjem in mrmranjem pritrdili.

»Res, nekaj bo treba ukreniti...« si je z mogočnimi kleščami svoje brke priščipnil doktor Rak in pri tem vneto kimal.

»Povedat grem Bisernici in morskim polžkom!« je zaklical Ferrari in prestavil v četrto brzino.

Doktor Rak je vstal in dvignil roko. Vsi so obstali in čakali kaj bo povedal.

»Prosim vas ! Nobene panike ! Treba je ohraniti trezno glavo ! Daj, Sena, odplavaj do odvetnice gospe Sipe ! Naj pride tudi ona ! Mislím, da nam lahko močno koristi s svojim poznavanjem morskih zakonov !« je naročil doktor Rak.

Potem je zdrsnil iz gostišča Pri amfori v pesek pod čerjo in odhitel nekam na zahod zaliva Sv. Florijana.

STRAH IN ŠE ENKRAT STRAH !

Slabe novice se vedno širijo hitreje, kot pa dobre...

In tudi novica, da bo zaliv izgubil amforo, se je širila po vsem zalivu kot blisk.

Morska zvezda Pandora, ki je imela zelo uspešno in svetovno znano turistično agencijo, je v trenutku odpovedala izlet v zaliv Sv. Florijana veliki jati morskih listov, ki bi morala priti prav tistega popoldneva in se kasneje udeležiti tudi slovesnosti.

Hobotnica Mici, nekakšna vratarka in čuvajka skrivnostnega vhoda v zaliv Sv. Florijana, je sklenila vseh svojih šestnajst lovk in skrita pod kamnom tarnala.

» Nič dobrega ne more biti iz tega... To sem slutila že ob zadnjem neurju, ko me je trgalo in zbadalo v dvanajstih od šestnajst lovk ! Joj me prejoj !«

Školjka Bisernica je v hipu pospravila vse svoje lepe in sijoče bisere, ki jih je imela drugače razstavljene vse dni in nad svojo školjčno lupino, ki je služila tudi za prodajalno, izobesila velik napis : DANES ZAPRTO !

Kaj takega se v zalivu Sv. Florijana še ni zgodilo.

Neskončna četa morskih polžev, ki je ravno čistila novozgrajene apartmaje na vzhodnem delu zaliva, je prenehala z delom. V vrsti dva po dva so med glasnim negodovanjem strumno odkorakali proti gostišču Pri amfori.

Hiteli so, kar se le da, toda polži so polži in četudi hitijo, hitijo počasi.

Presenečena je bila tudi odvetnica, gospa Sipa. Takoj, ko ji je mala Sena prinesla obvestilo, se je zamislila, potem pa si s svojim črnim okrog oči zarisala mogočna kroga. Videti je bilo, kot da bi si nadela zelo zelo stroga očala.

Ko je potem s svojimi kratkimi, a gibčnimi ter močnimi lovkami zgrabila še zajetno knjigo z morskimi zakoni, je bila videti prav strašna v svoji resnosti. Sploh, ker je njen pogled izdajal veliko odločnost. Ko je Sena plavala nazaj v gostišče Pri amfori, je na gladini videla tudi veliko jato delfinov, ki je plavala sem in tja po zalivu.

Tudi morski ježki niso mirovali. Na svoje bodice so si nabodli napise, s katerimi so protestirali in zahtevali, da amfora ostane tam, kjer je vedno bila. Pred gostiščem Pri amfori.

AMFORE NE DAMO ! AMFORA JE NAŠA ! ZALIV BREZ AMFORE, JE KOT MORJE BREZ VODE !

Jata lignjev je iz odprtih morskih globin prinesla raznobarno morsko cvetje in z njim okrasila okolico amfore. Vsi so lahko videli, da med njimi ni bilo nikogar, ki bi ne potočil solze v znak žalosti za amforo.

»Pa tako lepa je, ta naša amfora...« je ihtela glavna v jati, lignja Leonela.

Nepregledne jate sardel so zagrnile vodno nebo nad zalivom, saj jih je bilo toliko, da se niti Ferrari ni spomnil, da bi kdaj kje videl tako nepregledno množico teh drugače svetlečih se ribic.

Morski pes Ferdinand, ostarel in brezzob, ki je ponavadi v zaliv priplaval le na zimo, je tih in žalosten kot mrtev lebdel nad površini morja. Le vsake toliko časa je rahlo zamahnil s svojo veliko repno plavutjo.

Morska spužva Ingrid, ki je imela svojo družino varno spravljeno na dnu sipin peščenega dela zalivskega dna, je neutrudno jokala iz prav vseh por svojega popolnoma luknjičastega telesa.

Skratka, v zalivu Sv. Florijana je bilo tistega popoldneva tako, kot da bi bil dan žalovanja, ne pa dan, ki so se ga vsi veselili in bili nanj ponosni.

ŽELVA HISTORICA JE NEOMAJNA !

Čas je tekel hitreje, kot pa vsi znani morski tokovi okrog zaliva Sv. Florijana in ko je ura na zvoniku na zalivom udarila tri, je velika direktorica Morskega muzeja, gospa doktor Historica, predala doktorju pisanje.

Doktor si je nadel očala, se odkrhal, potem pa dvignil list bliže očem in ga molče bral.

» Žal mi je, gospod doktor, toda razumite, da moramo opraviti svojo dolžnost ! Prelepa amfora iz davnih in slavnih rimskih časov, ki je zaradi imena vašega zaliva povsod znana kot amfora Sv. Florijana... No, prav ta amfora mora po določenih zakona o varovanju morske zgodovine v naš muzej ! Tam imamo že tri podobne amfore in tako bo zbirka končno popolna ! Verjemite, da bomo za amforo lepo skrbeli in da bo deležna vseh strokovnih postopkov ! To vam obljubim jaz, Historica !« je glasno, da so jo slišali vsi zbrani prebivalci zaliva, govorila stara in učena želva.

»Če imate v muzeju že tri takšne amfore, zakaj ne pustite naše amfore tu, kjer je bila celih 2.500 let ?!« se je zaslišal klic iz množice.

Ko sta Historica in doktor Rak pogledala pod gostišče, je med množico vršalo.

» Torej ni nobene možnosti več ?« je s svojimi mogočnimi kleščami od jeze škrtal doktor Rak.

» Ne, žal... Zakon je zakon ! Tu notri vse natančno piše ! Že dolgo velja, da so vsi zgodovinski in kulturni predmeti, najdeni v morju vsemorska last, ki mora biti zbrana v našem muzeju v Franciji !« je bila neomajna želva Historica.

»In jaz naj se sedaj preselim v Francijo ? Jaz ? S svojimi lovkami, ki me trgajo in skelijo, da je joj pre joj !« je tarnala hobotnica Mici.

»In kdo bo zdaj kupoval moje bisere...?« je jokala školjka Bisernica z od žalosti napol poklopljeno zgornjo luščino.

Vsi vprek so začeli vpiti, jokati in tarnati.

Brez izjeme.

Vsak od njih je imel namreč več kot dober razlog, da bi amfora morala ostati v zalivu Sv. Florijana.

Toda... Nič ni pomagalo. Ne jok, ne stok, ne tarnanje in ne moledovanje.

» Žal mi je ! Kot sem rekla, zakon je zakon in zakone smo dolžni spoštovati !« je vztrajala direktorica muzeja Historica.

Stopila je do amfore in dala znamenje okretnim jeguljam, ki so s svojimi telesi objele ročaj amfore in se druga za drugo zavozlale, tako da so napravile dolgo živo vrvo. V zanko, ki so jo napravile na vrhu, sta se s svojima dolgima in trdima kljunoma vpregla dva močna delfina snežno bele barve.

Takšnih v zalivu še nikdar prej niso videli in šele Ferrari jim je prišepnil, da so to arktični delfini.

A to zdaj to niti ni bilo pomembno.

Vsi so strahoma zadrževali dih.

»Pozor ! Na moj znak naj delfina previdno in počasi potegneta ! Zelo previdno ! Amfora mora za vsako ceno ostati cela ! Ste me vsi razumeli ? Cela in nepoškodovana ! Torej.... Gremo ! Tri, dva...« je odštevala Historica, medtem ko je množica spodaj povsem onemela.

GOSPA SIPA IN VELIKA KNJIGA MORSKIH ZAKONOV

Delfina, ki sta tik pod gladino čakala da iz peščenega dna potegneta znamenito amforo, sta ravno udarila s svojima repnima plavutma, ko je med množico završalo.

»Stojte ! Stojte ! Ne premikajte amfore ! Stojte !« je nekje med čermi klicala odvetnica Sipa.

Vsi so se ozirali naokrog. In že čez hip se je umazano belo telo odvetnice Sipe v elegantnem loku spustilo prav na vrat amfore.

»Odvetnica Sipa ...« je vršalo med prisotnimi in v glasovih je bilo čutiti kar nekaj olajšanja .

In upanja, kajpak.

Morska mačka Štefanija je široko odprla oči, ki so se čudežno lepo zasvetile, doktor Rak, ki je stal zraven nje pa je moral s kleščami trdno prijeti svoje brke, tako močno so se tresle od pričakovanja.

»Kaj je zdaj to ?« je vzrojila želva Historica in se tudi sama iz terase spustila prav do amfore.

»Po veljavnem zakonu o morskih zakladih, lahko ta amfora ostane tu, kjer je že dolga dolga stoletja ! V zalivu Sv. Florijana !« je dejala zelo stvarno in odločno odvetnica Sipa ter visoko nad glavo dvignila težko knjigo z morskimi zakoni.

» Hura, hura, huraaaa !« so klicali vsi naokoli in se od sreče objemali in poljubljali.

»Kaj ? Kakšna zmešnjava je zdaj to ! To je vendar nemogoče !« je s svojo staro, od stoletnih učenosti zgubano glavo zmajevala doktorica Historica.

» O, mogoče je, pa še kako je mogoče ! Kar pogledajte si ! Tule vse lepo črno na belem piše...« je vztrajala pri svojem odvetnica Sipa.

»Kaj res ? A prav slišim?« ni mogel verjeti niti doktor Rak.

Odvetnica Sipa je odprla svojo ogromno in zelo težko knjigo morskih zakonov in s svojimi lovkami polistala po njej.

»Prisluhnite, kaj piše v členu 1894 ! Če sta na istem mestu najdena dva zaklada ali celo več zakladov, ki so velike zgodovinske ali kulturne vrednosti, potem ima Morski muzej pravico do najvrednejšega.

Vsi drugi ostanejo last najditeljev !« je brala glasno in zlogoma, da so lahko vsi slišali in tudi razumeli.

»Toda... Toda, tu je le amfora...!« je skrušen ugotovil doktor Rak in začuden gledal Sipo.

»Tudi jaz ne vidim nikjer nič več in tudi nič kaj vrednega...« je prikimala doktorju mačka Štefanija.

Množica spodaj je bila čedalje bolj nemirna.

Želva Historica, ki je po začetnem šoku le prišla k sebi, se je dvignila na zadnje noge in s sprednjima dvema močno in glasno zaploskala.

»Malo tišine, prosim !« je zaklicala množici.

»Draga odvetnica Sipa, mislim, da si se tokrat pošteno uštela !« je tiho ugotovil doktor Rak.

A odvetnica Sipa se je le muzala.

»Torej... Glede na omenjeni člen 1894, ki ga je citirala odvetnica, sem dolžna vse prisotne pozvati, da prijavijo morebitno najdbo kakršnih koli predmetov, ki imajo zgodovinsko ali kulturno vrednost ! Torej ? Jih imate ?« se je z gromkim glasom na prisotne zopet obrnila želva Historica.

A vsi so le molčali in zmajevali z glavo.

»O, imamo, imamo ! Samo trenutek !« pa je dejala odvetnica Sipa in zamahnila s svojimi lovkami.

Med onemelo množico je s teatralnimi gibi zaplavala niže in z vsemi svojimi lovkami pokazala na pajka Torbarja, ki je ob tem od strahu poskočil za tri svoje višine visoko.

»Ti, poštar Torbar, povej, kaj imaš spravljeno v svoji veliki poštarški torbi ?« je z zvitim nasmehom na ustih dejala odvetnica Sipa, ob tem pa kot v zadovoljstvo iz ustnic spustila drobcen oblaček črnila.

»Jaz... Jaz... N... N... Nič ! Samo pisma in staro šaro... Ja, šaro... Torej... Nič !« je jecljal Torbar in se ritensko umikal.

»Nič ?« je vztrajala odvetnica Sipa in mu sledila.

»Nič... Jaz nič... Jaz ne vem nič !«

»Vem pa jaz !« je zmagoslavno zaklicala odvetnica Sipa.

»Kaaaaj ?« so zaklicali vsi prisotni kot v pevskem zboru.

»Povej že, Sipa !« je bil zdaj nestrpen tudi že drugače vedno mirni doktor Rak.

Sipa je pokimala, se previdno odrinila od amfore in z nekaj sijajnimi obrati odplavala do pajka Torbarja.

»Le nič se ne boj, Torbar... Samo pokaži nam, kaj nosiš v svoji torbi ! Odpri jo in ne boj se !« je z mirnim glasom prigovarjala vse bolj prestrašenemu poštarju.

»A... V tor-bi...?« je jeceljal pajek in z nerodnimi kretnjami poskušal sneti torbo.

Sipa mu je pomagala in skupaj sta stresla vsebino torbe na eno od večjih miz gostišča Pri amfori.

»Ojoj, samo pogledjte, kaj vse nosi naš poštar Torbar v svoji torbi !« so se smejali med množico.

»Verjetno je še največ vredna počena urna številčnica !« je zaklical nekdo med njimi in vsi so se gromko zasmeli.

»Ali pa karta za brzoparnik ! Torbar je pozabil iti v Ameriko !« se je norčeval iz poštarja tretji.

Toda odvetnica Sipa se zanje ni zmenila. S svojimi lovkami je brskala med kramo in iz zmede na mizi končno potegnila majhen, niti za gumb velik svetleč šesterokotni in ploščat novčič, ki se motno svetlikal pod slabimi sončnimi žarki.

»Kaj pa je to...?« je sumničavo vprašala želva Historica in si nataknila debela roževinasta očala.

»To, spoštovani.... To je dragoceni rimski sestercij !« je zmagoslavno zaklicala odvetnica in spustila kovanec, da se je mehko odkotalil do želve Historice.

»Torbar... Od kje pa tebi takšna dragocenost ?« se je k Torbarju obrnil doktor Rak.

Torbar je nekaj časa premišljeval.

»Dragocenost? A, da je dragocenost... Nisem vedel... Ne... Že preklicano dolgo ga imam. Ko sem še stanoval tu spodaj, pod gostiščem Pri amfori, sem imel tudi cvetlično gredo z morskimi trobenticami. In ko sem nekega večera okopaval rožice... No, sem zadel ob nekaj trdega... Bil je ta novčič... Mislil sem si, da mi bo prinesel srečo in potem sem ga

vedno nosil s seboj !« je povedal Torbar in še vedno malo s strahom čakal, kaj neprijetnega se utegne še zgoditi .

»No, gospa doktor Historica ?« je podrezala v želvo odvetnica Sipa.

»Res, sestercij je... In to iz leta 695 pred našim štetjem ! Kaj takega !« se še vedno odkritju ni mogla načuditi Historica, medtem ko je z zanimanjem otipavala drobcen, od morskih valov in peska zlizan srebrn novčič.

»No, zdaj pa odločitev ! Kaj boste vzeli v vaš muzej ? Amforo ali novčič ?« se je z lovskimi uprtimi v boke pred Historico ustopila odvetnica Sipa.

»Vzamem sestercij !« se je v hipu odločila želva Historica, vsa sijoča v obraz ob pogledu na veličastno odkritje.

»Torej amfora, imenovana tudi amfora Sv. Florijana, nepreklicno in za vse večne čase ostane nam ?« je vprašal doktor Rak .

»Amfora ostane vam ! Od zdaj dalje je tudi uradno last zaliva Sv. Florijana !« je oznanila direktorica Morskega muzeja želva Historica.

»Amfora je spet naša, huraaaaaaa!« so klicali vsi navzoči in se veselili.

Nastal je velik direndaj in trušč, vsi vprek so se objemali, rokovali in vzklikali odvetnici Sipi in poštarju Torbarju.

Slednjemu je bilo tako nerodno, da bi najrajši glavo porinil kar v svojo torbo, v katero je urno pospravil vso svojo preostalo šaro, ki je prej ležala na mizi.

Hobotnica Mici je bila tako vesela, da je ploskala z vsemi svojimi lovskimi in pri tem povsem pozabila, da jo v dvanajstih drugače hudo zbada in trga.

Morski konjiček Ferrari je od sreče napravil tako hiter krog okrog gostišča, da je s svojo nazobčano glavico na morski gladini napravil takšno brazdo, da se je zapenila po vsem zalivu Sv. Florijana.

Tudi školjka Bisernica ni stala križem rok. Med zbrane je med vzklikanjem metala svoje snežno bele bisere in glasno škljocala s svojo lupino.

A kmalu se je trušč le pomiril in nekje od zadaj, izza vogalne čeri, so vsi zaslišali jasen, a zelo začuden glasek.

»Kaj amfore ne bodo vzeli v Morski muzej?« je spraševal eden od morskih polžev, ki je šele takrat prispel do gostišča.

Kaj hočemo, polži so pač polži, pa čeravno morski...

NOVČIČ NA NOVČIČ...

Zadnji sončni žarki so božali zelenje na pergoli Pri amfori, ko je ura v zvoniku na zalivom Sv. Florijana odbila šesto. Pri amfori je bila spet zbrana zelo pisana družčina in ni ga bilo, ki bi hotel manjkati. Vsi so prišli !

Celo vsi polži !

Mama Štefanija in Sena sta se kot kakšni pravljичni kraljični sukali med gosti in jim stregli raznolike dobrote.

Hobotnici Mici je najbolj ugajal aspik iz morskih sadežev, doktorju Raku kruhove kroglice, odvetnici Sipi vložene morske kumare in Lenču še vedno rogljički iz slastne in krhke morske pene.

Junak dneva, poštar Torbar, je sedel na častnem mestu in kar žarel od sreče. Niti v sanjah si ni upal predstavljati, da bi ga kdaj tako počastili. Vsi po vrsti so se hoteli z njim rokovati in revež je bil čisto opit od takšne pozornosti.

»Ti... Sipa... Nekaj mi povej...« se je doktor Rak nenadoma obrnil k odvetnici Sipi, medtem ko si je oblizoval svoje klešče, katerih so se še držale drobtinice mehko razmočenega kruha.

»Kaj te zanima, doktor ?« se je muzala Sipa.

»Zakaj pa si pustila, da so odnesli tisti novčič, sestercij, če je res tako vreden? Konec koncev bi lahko turisti prihajali tudi zaradi novčiča... Mogoče bi jih bilo celo več !« je glasno razmišljal doktor.

»Kaj pa, dragi doktor, če bodo zdaj prihajali zaradi amfore in zaradi novčičev ?« se je zagonetno nasmehnila odvetnica Sipa in doktorju rahlo pomežiknila.

»Pa kaj vendar sanjaš ! Novčič so odnesli v Muzej in... Konec !« je odvrnil doktor in zamahnil s kleščami.

»Znaš obdržati skrivnost zase, doktor ?« mu je na uho šepnila Sipa.

»Veš da znam !« je odvrnil doktor Rak in si zarotniško pogladil brke.

»Potem pa... Pridi !« mu je šepnila Sipa in odplavala v notranjost gostišča.

Ustavila se je šele pri vhodu v kuhinjo in v eni od sten odmaknila večji kamen, ki je zakrival vhod v slabo osvetljeno votlinico.

»Tu... Poglej !« je šepnila doktorju in se umaknila od vhoda v luknjo.

Rak je pogledal v votlino, obstal in s široko odprtimi usti obnemel. Pred njim se je v borni svetlobi votline mežikajoče svetilo na stotine srebrnih sestercev.

»Kaj takega.... Tristo kosmatih sardel !« se je pridušal.

»Veš, doktor... Bolje bi moral poznati zgodovino našega zaliva !«

»In vse to je zdaj naše ?« še vedno ni mogel verjetni doktor Rak.

»Ja, naše ! In prav tvojim prednikom gre zasluga, da so se ti novčiči znašli tu, v tem skrivališču !« ga je poučila odvetnica Sipa.

»Kaj pa imajo moji predniki s tem ?« je bil radoveden doktor.

»Iz potopljene galeje so tvoji predniki v svojih kleščah v to votlino znosili novčič za novčičem, doktor. Kdo drug kot pa ravno raki pa bi to sploh zmogel ?« se je smehljala.

»Torej to pomeni, da odslej obiskovalci resnično ne bodo prihajali le zaradi naše amfore, ampak jim bomo lahko pokazali tudi te čudovite novčiče ?!« se je veselil doktor Rak.

»Natanko tako ! Hej, to bo še veselo v našem zalivu Sv. Florijana !« se je zasmejala odvetnica Sipa in od sreče spustila velik oblak črnila.

Ko sta kakšno uro kasneje iz posebno slovesnih kozarcev srkala hladne, pri mrzlem zalivskem toku ohlajene mehurčke zraka ter pridno grizljala po pariško ocvrte bodice morskih ježkov, si je doktor Rak nadel zelo učen izraz.

»Da se je le vse dobro končalo...« je dejal potem, ko so vsi prisotni kar nekaj časa čakali, kaj jim bo za konec pametnega povedal.

»Oh, ni še vse končano, ne ! Mama ima v kuhinji še veliko torto v obliki amfore in velikanski kup rogljičev iz morske pene! Mmmmm, kako sem lačen !« je zaklical Lenč, ki je lenobno priplaval mimo.

